

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Αριθμός φύλλου 126

1917

Έν Αθήναις τῇ 30 Ἰουνίου

Μεγαλειότητα.

Συνεπὴς πρὸς τὰς Συνταγματικὰς αὐτῆς ὑποχρεώσεις ἡ Κυβέρνησις, ὑποβάλλει εὐλαβῶς ὑπὸ τὴν κύρωσιν τῆς Ἱμετέρας Μεγαλειότητος τὸ Διάταγμα, δι' οὗ ἀνακαλεῖται τὸ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1915 Β. διάταγμα περὶ διαλύσεως τῆς Βουλῆς τῆς Κ' περιόδου, ὡς κατὰ παράβασιν τοῦ Συντάγματος ἐκδοθέν, καλεῖται δὲ ἡ Βουλὴ ἐκείνη εἰς Β' τακτικὴν Σύνοδον.

Ἡ πράξις αὕτη δὲν ἔχει ἀληθῶς παρομοίαν ἐν τῇ Κοινοβουλευτικῇ ἡμῶν ἱστορίᾳ. Ἄλλ' ἂν αἰ συνθῆκαι, ὑφ' ἧς ἐρρυθμίσθη ἡ λήξις τῆς προηγηθείσης πολιτειακῆς κρίσεως, δὲν ἐπιτρέπουσιν τὴν ἄμεσον ἀπὸ τοῦδε προφυγὴν εἰς Ἔθνοσυνέλευσιν, ἥτις ἐν ὀνόματι τῆς Λαϊκῆς κυριαρχίας νὰ στερεώσῃ τὸ Πολίτευμα ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν αὐτοῦ βάσεων καὶ νὰ θέσῃ τὴν ἰδιαιτέραν ἀφαιτηρίαν τῆς νέας περιόδου, εἰς ἣν εἰσερχόμεθα. Ἡ ὑποχρέωσις ἐξ ἄλλου τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ συνταγματικὸν καθῆκός ἐπιβάλλει τὴν ἄμεσον αὐτοῦ ἀποκατάστασιν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς λαϊκῆς θελήσεως καὶ τῶν πολιτικῶν παραδόσεων τῆς χώρας. Τοῦτο δὲ σημαίνει ἡ ἀνάγκη τοῦ διατάγματος τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς τῆς Κ' περιόδου.

Ἡ ἔννοια τοῦ ἀρθροῦ 37 τοῦ Συντάγματος, καθ' ἧν ὁ Βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαλύῃ τὴν Βουλὴν, δὲν ἐνυπάρχει εἰς αὐτὴν μόνον τὴν φράσιν, ἀπολύτως λαμβανομένην. Ὁ Βασιλεὺς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 44—δὲν ἔχει ἄλλας ἐξουσίας, εἰμὴ ὅτις τῷ ἀπονέμει ρητῶς τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ συνάδοντες πρὸς αὐτὸ ἰδιαιτέροι νόμοι.

Ἡ δὲ ἔννοια τοῦ δικαιώματος τῆς διαλύσεως προκύπτει κατὰ μέρος καὶ ἐκ τῆς κυριωτάτης διατάξεως τοῦ Συντάγματος, καθ' ἣν (ἄρθρον 21) «Ἄπανται αἱ ἐξουσίαι πηγάζουσιν ἐκ τοῦ Ἔθνους, ἐνεργοῦνται δὲ καθ' ὃν τρόπον ὀρίζει τὸ Σύνταγμα», ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν εἰδικωτέρων διατάξεων, αἵτινες διαγράφουσιν ἐπ' ἐνὸς μὲν τὰ δικαιώματα τοῦ Στέμματος ἐν σχέσει πρὸς τὴν Βουλὴν, ἐπ' ἑτέρου δὲ τὰ δικαιώματα τῆς Βουλῆς, διατάξων τὰς ὁποίας ἐνύρωσις καὶ πωλυτέτης λειτουργία τοῦ Κοινοβουλευτικοῦ Πολιτεύματος ἐν Ἑλλάδι.

Ὅτω (ἄρθρον 38): «Ὁ Βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα ἀπαξ μόνον νὰ ἀναπέλλῃ τὰς ἐργασίας τῆς Βουλευτικῆς Συνόδου, εἴτε ἀναβάλλον τὴν ἐναρξίν εἴτε διακόπτων τὴν ἐξυκολούθησιν αὐτῆς. Ἡ ἀναστολὴ τῶν ἐργασιῶν δὲν δύναται νὰ διαρκῆσῃ ὑπὲρ τῆς τριάντα ἡμέρας οὐδὲ νὰ ἐπαναληφθῇ κατὰ τὴν Βουλευτικὴν Σύνοδον ἄνευ τῆς συναίνεσεως τῆς Βουλῆς». Καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο θεσπίσθη οὐχὶ δι' ἄλλον τινὰ λόγον, ἀλλὰ διὰ περίπτωσιν προσωρινῆς κυβερνητικῆς ἀνάγκης, μὴ δυναμένης ἄλλως νὰ ἐξοικονομηθῇ. Ἐν περιπτώσει δὲ διαλύσεως τῆς Βουλῆς, τὸ Σύνταγμα ὄρισεν (ἄρθρον 37) ὅτι τὸ Διάταγμα τῆς διαλύσεως «πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ συγχρόνως καὶ τὴν σύγκλησιν τῶν μετ' ἐκλογῶν ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν. τῆς δὲ Βουλῆς ἐντὸς τριῶν μηνῶν». Ἡ Ἀναθεωρητικὴ Βουλὴ μάλιστα, θεωροῦσα τὴν ὑπάρχουσαν πρότερον προθεσμίαν τῶν δύο μηνῶν διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐκλογῶν καὶ τῶν τριῶν διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Βουλῆς «ὑπεράρῃαν μακρὰν καὶ ἐπιζήμιον εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Πολιτείας», ἠθέλησε νὰ περιορίσῃ τὴν μὲν πρότερον εἰς ἓνα μῆνα, τὴν δὲ

δευτέραν εἰς δύο, ἐγένετο δὲ δεκτὴ ἡ τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως καὶ τῶν τριῶν μηνῶν ἕνεκα λόγων τεχνικῶν, διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς διοικήσεως πρὸς ἐνέργειαν τῶν ἐκλογῶν καὶ διὰ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῶν.

Αἱ διατάξεις αὗται ἀποδεικνύουσιν πόσον φειδωλὴ προσπάθεια νὰ εἴνε ἡ Λαϊκὴ κυριαρχία, προκειμένου νὰ καθορίσῃ τὰ παρεχόμενα εἰς τὸ Στέμμα δικαιώματα ἀπέναντι τῆς Βουλῆς.

Καὶ τὸ ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν δύναται νὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν πρὶν ἢ αὕτη καταρτισθῇ εἰς Σῶμα, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἀποδέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκδηλωθεῖσαν κυβερνητικὴν θέλησιν.

Ἡ διατάξις περὶ διαλύσεως δὲν θεσπίζει, κυρίως εἰπεῖν, Βασιλικὸν δικαίωμα ὑποχρεώσιν μᾶλλον τοῦ Στέμματος ἀποτελεῖ, ἐνεργοῦντος ὡς ὄργανον τῆς Πολιτείας ἐντὸς τῶν θετημένων εἰς αὐτὸ ὁρίων. Διότι δὲν ἐτέθη ὡς μέσον ἐξουδετερώσεως καὶ συγριβῆς τῆς διὰ τῶν ἐκλογῶν ἐκδηλουμένης λαϊκῆς θελήσεως ἐτέθη, τούναντιον, ὡς μέσον ἐκκλήσεως πρὸς τὴν κυριαρχίαν, ὅπως οὕτως ἐκφράξῃ τὴν κυβερνητικὴν τοῦ θέλησιν, μετὸν, δι' οὗ διατηρεῖται πάντοτε ἐν ἀρμονίᾳ ἡ Βουλὴ πρὸς τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ. Διὰ τοῦτο ἐπιτρέπεται νὰ γίνεται χρῆσις αὐτοῦ ἢ ὅταν ἡ ὑπάρχουσα Βουλὴ ἔπρουσε νὰ εἰκονίξῃ τὸ δημόσιον φρόνημα, ἢ ὅταν δὲν δύναται νὰ δώσῃ βιώσιμον Κυβέρνησιν ἢ ἡ ἀναθεωρημένη ὑπὸ τῆς πλεονοψήφιας Κυβερνήσεως θεωρῆ ὅτι ὀφείλει νὰ ἀναθεωρηθῇ μετὰ τῆς Βουλῆς εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς λαϊκῆς ἐμπιστοσύνης, ὅπως ἀντλήσῃ νέαν κίρην πρὸς τὰ ἔργα τῆς. Διαλύσει δὲ ἡ Βουλὴ, δὲν εὐρίσκειται ἐν διαφωνίᾳ οὐχὶ πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Στέμματος, ἀλλὰ πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ, διότι τοῦτον ἡ θέλησις καὶ οὐχὶ ἡ τοῦ Στέμματος ρυθμίζει τὴν πολιτικὴν τῶν Κοινοβουλευτικῶν Κυβερνήσεων. Ἐὰν ἄλλως ἐφηρμοῦτο ἡ περὶ διαλύσεως διάταξις τοῦ Συντάγματος, θὰ ἀντέβαινε οὐχὶ μόνον πρὸς τὰς ἄλλας διατάξεις, τὰς ὁποίας ἀνεφέραμεν, ἀλλὰ πρὸς αὐτὴν τὴν βάσιν τοῦ Πολιτεύματος ἡμῶν, ἥτις εἴνε ἡ Λαϊκὴ κυριαρχία.

Ἡ Σύνταγμα τοῦ 1844 δὲν ἦτο ἕσον τὸ νῦν φιλελεύθερον. Χαρακτηρίζον τὸ πρῶτον τοῦ Βασιλέως αἰετόν, οὕτω ὅτι ἀπόκειτο αἱ ἐξουσίαι πηγάζον ἐκ τοῦ Ἔθνους, ὀρίζον, οὕτω ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔχει ἄλλας ἐξουσίας εἰμὴ ὅσας τῷ ἀπονέμει ρητῶς τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ συνάδοντες πρὸς αὐτὸ νόμοι, οὕτω ὅτι ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος ἀποφασίζεται ὑπὸ μόνης τῆς Βουλῆς, ἄνευ συμμετοχῆς τοῦ Βασιλέως, ὡς ὀρίζει τὸ ἰσχύον Σύνταγμα, τὸ ἰδρυμένον ἐπὶ τῆς Λαϊκῆς κυριαρχίας. Ἄφρα δὲ νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἡ κυριαρχία ἐδραῖει εἰς τὴν Βασιλικὴν ἐξουσίαν. Καὶ ὅμως ἤρκεσαν ἡ αὐθαίρετος χρῆσις τοῦ δικαιώματος τῆς διαλύσεως ὑπὸ τοῦ τότε Βασιλέως καὶ ἡ προσπάθεια ἵνα δι' αὐτῆς καὶ τῶν ἐκλογικῶν ἐπεμβάσεων ἀπορροφήσῃ τὴν ἐξουσίαν τῆς Βουλῆς, κατασκευάζων αὐτὴν συμφωνίαν πρὸς τὰς ἰδίαις τοῦ προσωπικῆς θελήσεις—ἤρκεσαν ἡ τοιαύτη χρῆσις τοῦ δικαιώματος τῆς διαλύσεως νὰ προκαλέσῃ τὴν μεταπολίτευσιν τοῦ 1862.

Τὴν διαφορὰν τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος ἀπ' ἐκεῖνο ἀποδίδει ἄριστα ὁ δοθεὶς ἐπιστημονικὸς χαρακτηρισμὸς, καθ' ὃν ἡ Ἑλλάς κατὰ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1844 ἀπέτελει ὑπεριορισμέ-

νην Μοναρχίαν», ἐνῶ κατὰ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1864 ἀποτελεῖ «Δημοκρατίαν περιορισμένην», Δημοκρατίαν μετὰ κληρονομικοῦ ἀνωτάτου Ἀρχοντος. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος δίδων τὸν ὄρον ἐνώπιον τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τὴν 19 Ὀκτωβρίου 1863, ἔλαγε διὰ τῆς πρὸς αὐτὴν προκηρύξεως: «ἀναβαίνων τὸν ὄρον, ἐφ' ὃν μὲ ἐκάλεσεν ἡ ψῆφος ὅμων...», ἀναγνωρίζων ὅτι ἐξελέγη Βασιλεὺς κυριαρχικῆ θέλησει τοῦ Ἔθνους.

Εἰς δὲ τὰς Βασιλευμένους Κοινοβουλευτικὰς Πολιτείας, εἰς τὰς Βασιλευμένους τοῦτέστι Δημοκρατίας, ἐκεῖ ὅπου τὸ Σύνταγμα δὲν παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἀλλ' ἐπέβληθη ὑπὸ τοῦ Λαοῦ, ἐρμηνευτῆς τοῦ Συντάγματος δὲν εἶνε τὸ Στέμμα, ἀλλ' ὁ Λαός, τοῦτέστι ὁ κυρίαρχος ἰδρυτῆς αὐτοῦ. Οὔτε πρέπει νὰ παραπλανᾷ ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἀρθρῶν τοῦ Συντάγματος, ὅστε νὰ ἐρμηνεύωνται μεμονωμένως ἐν ἑκάστῳ καὶ ἀπολύτως, κατὰ τὴν γραμματικὴν αὐτῶν ἔνοιαν.

Ποία δὲ ἡ ἐρμηνεία, ποία ἡ θέλησις τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ, καὶ ὡς πρὸς τὴν γρῆσιν τοῦ δικαιώματος τῆς διαλύσεως, διεκήρυξε μὲν μία μεταπολιτευσίς, ἀποδεικνύει δὲ ἡ ἔκτοτε πολιτικὴ ἱστορία τῆς χώρας.

Καὶ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος εὐρεθεὶς κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς Βασιλείας του ἐνώπιον ἀνώμαλου πολιτικῆς καταστάσεως, ἔκμαε πλημμελῆ χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τῆς διαλύσεως, παρέχων αὐτὴν εἰς κυβερνήσεις τῆς ἰδίας του ἐκλογῆς. Ἀλλὰ τὸ σύστημα ἐκεῖνο ἐξήγειρε τὴν κοινὴν γνώμην, καίτοι μὴ ὄριμον πολιτικῶς ἔσον σήμερον καὶ μελονότι ἀπέχεε πολὺ ἀπὸ τοῦ συστήματος καθ' ὃ διελύθη ἡ Βουλὴ τῆς Κ' Περιόδου, Βουλὴ ἐκλεγείσα ἵνα ὑποστηρίξῃ τὴν ἐγκριθεῖσαν ὑπὸ τοῦ λαοῦ πολιτικὴν καὶ διαλυθεῖσα εὐθὺς ὡς ἐπεχείρησε νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτήν, κατὰ παράδειγμα μοναδικὸν εἰς τὸν ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως πολιτικὸν βίον τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀντιληφθῇ καὶ ὅσα διεύρησεν εἰς τὸ Στέμμα τὸ πολιτεύμα, εἰς ὃ ὀρίσθη, καὶ τὰ συμφέρουσα τῆς χώρας, τῆς ὁποίας ἐβασίλευεν. Ἐπὶ μακρὸν δὲ σειρὰν ἐτῶν, καθ' ἕνα τὸν μετέπειτα βίον, παρέσχεν ἑαυτὸν ὑπὸδειγμα Συνταγματικοῦ Βασιλέως λαοῦ κυρίαρχου, ὑπὸδειγμα πράγματι ἀνωτάτου Ἀρχοντος Βασιλευμένης Δημοκρατίας.

Ἡ τοιαύτη ἐξέλιξις τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος παρέχει καὶ τὴν μεγαλειότεραν στερέωσιν εἰς τὸν ὄρον, διατηροῦσα τὴν λειτουργίαν τῶν ἐξουσιῶν αὐτοῦ ἐν πλήρει ἁρμογῇ πρὸς τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Λαοῦ. Οὔτε εἶνε μόνον καὶ κύριον ἔργον τῆς Βουλῆς εἰς τὸ τοιοῦτο πολιτεύμα ἡ ψήφισις νόμων καὶ ἡ ἐγκρισίς τῶν ἐτηρῶν ὄρων, ἀλλ' ἡ διηρηκῆς κατεύθυνσις τῶν κυβερνήσεων κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἐπιθυμίαν καὶ θέλησιν, ἥτις ρυθμίζει καὶ τὴν πρὸς αὐτὰς ἐμπιστοσύνην τοῦ Στέμματος.

Ἀτυχῶς, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐσημειώθη συστηματικὴ παρέκκλισις ἀπὸ τῆς τοιαύτης κατευθύνσεως ἐξ ὀθήσεων διδομένων ὑπὸ τοῦ Στέμματος, περιβαλλομένου ὑπὸ ἐλευθρίων Συμβούλων. Ἡ τοιαύτη παρέκκλισις ἔφερε καὶ εἰς τὸν ἐκτροχιασμὸν τῆς αὐθαιρέτου καὶ παρὰ τὸ Σύνταγμα διαλύσεως τῆς Βουλῆς τῆς Κ' περιόδου.

Πῶς εἶχεν ἐκλεγῆ ἡ Βουλὴ ἐκείνη δὲν εἶνε ἄγνωστον. Αἱ κυβερνητικαὶ συγκοφανταί καὶ ἡ προβολὴ τοῦ Στέμματος ὑπὸ ἀναξίον αὐτοῦ Συμβούλων εἰς τὴν ἐκλογικὴν κοινίστραν ὡς ἀντιμετώπου τοῦ Ἀρχηγῶ τῶν Φιλελευθέρων, ἠγάπησαν τοῦτον νὰ ἀπόσχη τοῦ ἀγῶνος προσωπικῶς ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὸ Στέμμα. Καὶ ὅμως, παρὰ τὴν τοιαύτην ἀποχὴν καὶ παρ' ἔλας τὰς ἐπακολουθησάσας κυβερνητικὰς ἐπεμβάσεις καὶ τὴν ἀνουλὰτῆ ἀμεταῶλλευσιν καὶ αὐτῆς τῆς ἀσθενείας τοῦ Βασιλέως, καὶ παρ' ἕλον τὸ δίλημμα τὸ ὅποιον αἱ τοιοῦτοι ἐκμαρτυροῦνται ἠγωνίζοντο νὰ θέσουν ὡς τελικὸν ἐπίγραμμα τοῦ ἀγῶνος, παριστάνοντες τοῦτον ὡς μέλλοντα νὰ κρῖνη καὶ αὐτὴ τὴν ἐν Ἑλλάδι τύχην τοῦ Βασιλέως, ὁ Λαός δὲν ἐδίστασε νὰ ἀπορροθῇ πανηγηρικῶς καὶ δι' ὀγκώδους πλειοψηφίας ὅτι προαίρει τὴν πολιτικὴν τῶν Φιλελευθέρων.

Ἀλλ' ἐνῶ τοῦτο ἀπεφάνθη ὁ Λαός ἐν τῷ κυριαρχικῷ του δικαιώματι, καὶ ἐκλήθη ἡ κυβέρνησις τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ διὰ

νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἐγκριθεῖσαν πολιτικὴν, καὶ ἐνέκρινεν ἡ Βουλὴ τὴν πολιτικὴν ταύτην, τὸ Στέμμα ἐξαναγκάζει τὴν κυβέρνησιν ἐκείνην εἰς παραίτησιν, ἵνα φθάσῃ ἀμέσως κατόπι καὶ εἰς διάλυσιν τῆς Βουλῆς, περιῶρισθείσης μάλιστα κατὰ τρόπον ἐκθέσαστα καὶ τὸν πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπείαν ὀφειλόμενον ὑπὸ τοῦ Στέμματος σεβασμὸν.

Εὐρέθημεν οὕτω καὶ εὐρισκόμεθα ἔκτοτε ἐνώπιον ἀνατροπῆς τῆς Λαϊκῆς κυριαρχίας, ὅστε νὰ περιέλθωσιν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διαμαρτυρηθῶσι καὶ αὐταὶ αἱ Προστάτιδες τῆς Ἑλλάδος Δυνάμεις καὶ ἐγγυήτριαι τοῦ Συντάγματος ὑπὲρ τῶν καταπατηθέντων δικαιωμάτων τοῦ Λαοῦ.

Τὴν ἀνατροπὴν ταύτην καλούμεθα ἤδη, μετὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα, νὰ ἐπανορθώσωμεν, ἀποκαθιστῶντες τὸ Σύνταγμα ἐπὶ τοῦ θεμελίου τῆς Λαϊκῆς κυριαρχίας. Ἀπαραίτητος δὲ πρὸς τοῦτο, ὑπὸ τὰς ὑφισταμένας συνθήκας, ἐνέργεια εἶνε ἡ ἀνάκλησις τοῦ Διατάγματος, δι' ὃ διελύθη ἡ Βουλὴ ἐκείνη καὶ ἡ πρόσκλησις αὐτῆς εἰς τὰ ἔργα τῆς.

Μεγαλειότητα.

Ἡ τοιαύτη ἀποκατάστασις ἐγκαινιάζει τὴν νέαν ὑπὸ τὴν Ἡμετέραν Βασιλείαν πολιτικὴν περίοδον, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπισφραγίσῃ καὶ θὰ στερέωσῃ ἡ ἐν τῇ εὐθέτω ὥρᾳ κληρονομημένη Ἐθνοσυνέλευσις. Ἡ δὲ ὑπογραφή τοῦ Διατάγματος τοῦτου ὑπὸ τῆς Ἡμετέρας Μεγαλειότητος θὰ ἀποτελέσῃ τὴν εὐέλπιδαν ἀπαρχὴν εἰς τὴν περίοδον ταύτην, ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Ὁρόνου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουρίου 1917.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος:

Ἐλευθ. Κ. Βενιζέλος

Τὰ μέλη

- Νικολ. Πολίτης, Ἰω. Τσιριμώκος, Ἐμμ. Ρέπουλης,
- Δ. Αἰγυίας, Μιλτιάδης Νεγροπόντης, Κ. Σπυρίδης,
- Α. Παπαναστασίου, Ἀνδρέας Μιχαλακόπουλος,
- Σπυρίδων Σίμος, Παῦλος Κουντουριώτης,
- Λεων. Ἐμπειρίκος

Περὶ ἀνακλήσεως τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1915 Β. Α. περὶ διαλύσεως τῆς Βουλῆς τῆς Κ' Περιόδου καὶ συγκλήσεως τῆς Βουλῆς τῆς Κ' Περιόδου εἰς Δευτέραν τακτικὴν Σύνοδον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀνακαλούμεν τὸ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1915 Β. διάταγμα, περὶ διαλύσεως τῆς Βουλῆς τῆς Κ' Περιόδου, ὡς παρὰ τὸ Σύνταγμα ἐκδοθέν.

Δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 37 τοῦ Συντάγματος, καλούμεν τὴν Βουλὴν τῆς Κ' Περιόδου εἰς Δευτέραν τακτικὴν Σύνοδον, τὴν δωδεκάτην Ἰουλίου 1917.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου Ὑπουργός ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, δημοσιεύσει καὶ ἐκτελέσει τὸ διάταγμα τοῦτο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰουλίου 1917.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος:

Ἐλευθ. Κ. Βενιζέλος

Τὰ μέλη

- Νικολ. Πολίτης, Ἰω. Τσιριμώκος, Ἐμμ. Ρέπουλης,
- Δ. Αἰγυίας, Μιλτιάδης Νεγροπόντης, Κ. Σπυρίδης,
- Α. Παπαναστασίου, Ἀνδρέας Μιχαλακόπουλος,
- Σπυρίδων Σίμος, Παῦλος Κουντουριώτης,
- Λεων. Ἐμπειρίκος